

Недія не отговори на първѣтъ питанія на Главка, като мисляше какво да отговори, но изведнажъ шумътъ на безумныя страшенъ онзи смѣхъ я извадихъ отъ любовното ѣ безпокойствіе. Тя не можаше да види движеніята на полуденія, нито подскачаніята на непослушнытъ му крака, нито какъ той тичаше насамъ нататъкъ безъ да са осѣща, безъ да познава; но тя чуваше да излѣзватъ отъ устата му фразы пресѣчени; безсмислени и непослѣдователны. Очудена и оплашена тя са затече къмъ него и като прострѣ ръцѣ допрѣ са до колѣнѣтъ му, пригърнѣ ги и колѣнчи нажелѣна доро до слъзы и растреперана му продума,

— О думай, думай! не ма ли мразишъ? кажи ми. не ма ли мразишъ? отговори, отговори!

— Тако ми богынята на любовта! говораше си Главкъ самъ въ омайванъето си, безъ да отговаря на думытъ ѣ, колко прекрасна, колко хубава е Циприда! Любовта намѣсто кръвь пълны жилытъ ни съ вино. . . . Виждѣ! ей-тамъ долу убиватъ самага Фавна като искатъ да ни покажѣтъ колко кини и свѣти кръвта му. Ела близо при мене, дъртѣй боже на веселбата; Ты си възсѣднѣлъ на гърба на коза . . . не е ли тѣй? космытъ на коня ти сѣ коприняны! Парѣянскытъ ждрецы сѣ по долины на хубость отъ него, по трѣба да ти кажѣ една дума; да, една дума трѣба да чуешъ; виното е много силно за насъ които смы са родили смъртны прекрасно зрѣлище! Зеленытъ лиственны вълны на планинытъ одувихъ живѣ Зефира, одушихъ го, и сега спѣтъ! нито наймалко дыханіе залюлява шумата; гледамъ сѣнищата че си отпущатъ крылѣтъ на онзи букъ и спѣтъ дълбоко, но гледамъ быстры воды които са стружѣтъ свѣтливо и мълчеливо папладне да, туй е изворъ, изворъ който прѣска по въздуха водытъ си. Изворе възжѣленый, напрасно са труднишъ чрезъ сребърнытъ си ръцѣ, не вѣрвай че щешъ сполучи нѣкога да угасишъ прекрасното слънце на мюлта Гръція . . . по коя жена са подава сега измежду гѣстыя онзи листакъ? тя носи на глава вѣнецъ отъ буковы листы а ръцѣтъ ѣ държѣтъ стомна съ устата обрѣжѣта на долу, която полива цѣтъя, охлиткы, свѣтлы воды, но виждѣ я, виждѣ я! никой не е виждалъ таквози лице. Тя е чудна! само тя и азъ смы въ този лѣсъ, но смѣхъ не виждамъ на устата ѣ, лицето ѣ строго, серіозно и нѣжно страстно. Увы! да бѣгамъ, тя е нимфа, тя е нѣкоя горска богыня. Който я поглѣдне изгубва си ума (а) нека бѣрзамъ да побѣгнѣ преди да ма открие!